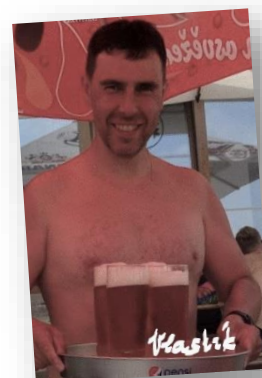
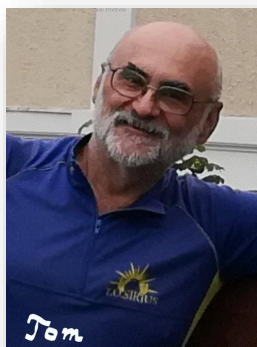

CYKLOVANDR 2021

2. - 10. ČERVENCE 2021

Z Opavy kolem dokola do Přerova nebo
Prostějova?

Pátek 2. července

Vyjíždíme krátce před polednem z Havířova. Je tady Petr, Radka, Semiš a Batole. Vystupujeme v Opavě a odtud už jedeme na kole podél řeky Opavy nejdříve do Neplachovic na oběd a pak rovnou do Krnova. V podvečer si dopřejeme malé občerstvení v podobě piva a potom už stavíme stany přímo u řeky. Přijíždí také Zdeněk s Lucy.

Najeto máme přibližně 33 km

Sobota 3. července

Ráno balíme stany, a jak už je našim dobrým zvykem v 9 hodin vyrážíme a odjíždíme na náměstí do Krnova. Občerstvíme se zmrzlinou, potkáváme Tomáše a čekáme u vlakového nádraží na Katku, Pavla a Vlastíka. Po jejich příjezdu se snažíme najít nějakou hospodu, kde bychom poobědvali. Nakonec po dlouhém čekání jíme u vietnamců na náměstí a s námi plno místních individuí.

Po obědě se vydáváme dál na cestu. U zámku Linhartovy, který je dnes součástí města Města Albrechtice máme krátkou pauzu. Pak si to šlapeme dál do Hynčic, kde navštívujeme místní Eldorádo. Krásná prohlídka více než stovek betonových soch doby pravěké. Potkáváme tady brontosauiry, dinosaury, ale také různé pohádkové bytosti a tvory.

Sochy začal tvořit pan František Jaich už v roce 1957 a o obnovu poškozených soch povodní v roce 1997 se postaral už jeho syn.

Po prohlídce odjíždíme pořád mírně do kopce podél řeky Opavice s malou přestávkou jak jinak u hospody a pak až k bratřenci od Semíše. Má sympatickou dřevěnou chaloupku hned u říčky. Krásné romantické rekreační bydlení. Domlouváme si tady i nocleh ve stanech příp. v zahradním domku. Osvěžujeme se koupačkou na nahato v potoce, za kterým je bohužel hned cyklostezka, což jsme zjistili, až posléze 😊 Večer sedíme venku, popijíme pivo, zpíváme u kytary do noci. Kluci si ještě zajedou do místní hospody kouknout na fotbal.

Je nám tady fajn

Najeto máme přibližně 42 km

Neděle 4. července

Vstáváme opět do slunečného dne, snídáme a Vlastík si odlomil kousek zubu na Katčiné makové buchtě. Loučíme se, děláme společné foto, odjíždíme a v Heřmanovicích to tlačíme dál zkratkou přes kopec směrem do Zlatých hor. Odměnou je nádherný sjezd přímo do centra obce. Tady si nakoupíme nějaké pečivo a jedeme rovnou do skanzenu na pivo. Po pauze míříme dál do Mikulovic na skvělý oběd za skvělý peníz.

Odtud jedeme opět na návštěvu ke kamarádovi Ferovi Bednářovi na chalupu. Je to tady jako za časů našich babiček, hlavně zahrada. Je tady obrovská třešeň, rybíz, angrešty... Taký má velké hospodářství, kozy, slepice, kačeny (běžci) – ti mají pořád ruce v kapsách ☺.

Jsme skvěle pohoštěni štamprlí i další štamprlí, až nás to docela v tom horku zmošlo.

Je odpoledne, děláme si společné foto a konečně odjíždíme

směrem do Vidnavy. Tady povečeříme, někdo burger, někdo hranolky a někdo pivo. Vždyť hlad je přece převlečená žízeň. Odjíždíme asi v šest večer ke Štachlovickému lomu. Koupeme se, hrajeme pétanque a dobře se bavíme.

Najeto máme přibližně 40 km

Pondělí 5. července

Ráno je opět sluníčková pohoda a tak se ještě rychle koupeme a pak rychle balíme a odjíždíme do Javorníku. Cestou sbíráme třešně a taky se nám podařila jedna řetězová cyklo kolize. Radka má jen trochu odřené koleno, takže nic hrozného.

Zastavujeme se u římskokatolické farnosti z roku 1579 v Bernarticích. Vlastně si tady chvíli ve stínu odpočineme. Potom už jen přijíždíme do města Javorník, poobědváme, zmrzlinujeme, odpočíváme a pokračujeme dál do přírodní rezervace Račí údolí a Tančírny. Území je

velmi cenné z hlediska přírodovědeckého a nemá dosud v síti chráněných území daného regionu obdoby.

Tančírna je secesní restaurace s tanečním sálem a svému účelu sloužila až do 2. světové války. Znovu obnovená stavba je opět centrem kulturních a společenských akcí jako jsou koncerty, výstavy přednášky a taneční večery.

Odtud odjíždíme do obce Žulová na pivko a pak rovnou do lomu Transgranit na koupačku. Příjemné osvěžení v horkém letním dni.

A odtud k lomu Vycpálek, ve kterém se ani moc koupat bohužel nedá.

To nejhorší nás ale teprve čeká, sice jsme výborně osvěženi, ale to nám vůbec nepomůže, protože nás čeká jasná tlačka na kopec a ještě po žulových kamenech.

Přijíždíme k dalšímu lomu Arcibiskupskému. Ale ani tady se moc koupat nedá. Jen snad Tomáš má odvahu. Lom je na vrcholku, uprostřed krásných lesů, kde moc lidí nechodí, takže krom pár trampů jen klid a pohoda. Užíváme si nádherné tiché spaní.

Najeto máme přibližně 42 km

Úterý 6. července

Ráno opět svítí sluníčko, posnídáme a domlouváme, se kudy pojedeme dál. Vypadá to, že zpátky po kočičkách se nechce nikomu a tak raději volíme polní cestu necestu, nahoru dolů, vedle kola i na kole. Lesem, pasekami, loukami, několikrát také přejíždíme skrz koleje až k jeskyni Na pomezí. Je tady ovšem kupa lidí a tak jen něco málo zakousneme, ať doplníme energii. Prohlídka parkoviště ovšem stojí za zhlédnutí. Mají tady totiž sraz veteráni.

Pokračujeme tedy dál do Priessnitzových lázní v Jeseníku. Tady si na venkovní zahrádce vypijeme pivo a sníme polévku. Zaparkujeme kola a jdeme si trochu v tom horku dáchnout přímo do nádherného lázeňského parku. Dá se tady i osprchovat a poležet na lehátkách ve stínu.

Ve 14 hodin odjíždíme dolů do města Jeseník. Tady v místní hospůdce obědváme a potom ještě ochutnáme místní zmrzlinu a nakonec sladkou tečku zákusek.

Batole už musí z pracovních důvodů odjet domů, doprovodíme ji tedy na vlak a my se vydáváme dál na cestu. Někdo vlakem, kvůli velkému převýšení (Semiš, Radka, Petr, Katka, Pavel) a někdo si chce dát do těla (Tomáš, Vlastík, Lucy a Zdeněk). Vlakem vyjedeme do Ramzové a pak mírně z kopce, do obce Branná. A tady jak jinak do místní hospody na pivko Šerák a Keprník a taky na něco k zakousnutí. Vyzkoušíme také místní pivovar Kolštejn v Branné, ale jsme dost zklamaní, je to dost drahé pivo, navíc čepují podmírák a také obsluha stojí za prd. Odjíždíme až po 21 hodině s tím, že už hledáme pěkné místo na spaní. Stanujeme na kopečku za lesem na louce.

Najeto máme přibližně od 23 do 37 km (jak kdo)

Středa 7. července

Ráno se opět probouzíme do slunečného dne s jednou výjimkou, kolem sebe máme plno škvorů. Bohužel také ještě dost fouká vítr. Jedeme dál do Vikantic, byl tady natočený film Díra u Hanušovic. Je to tady fakt díra ☺

Fičíme a to nádhernou mírně zvlněnou krajinou do Bohdíkova. Pak mírně do kopce, ale hurá jsou tady třešně u cesty, tak se jimi posilíme. A pak opět sjezd do Bludova na oběd. Jedna šikovná servírka nám poradila výborné koupání v údolí zvaném Vlčí důl. Je tady nádherné přírodní koupaliště, což nám v tom vedru vážně bodne. K tomu nějaké to pivko a hned je půl dne v tahu.

Odjíždíme po 17 hodině do Brníčka. Tady si pochutnáme na zmrzlině a posléze U Kouřilů na večeri a pivě. Obsluha je tady více méně ofrklá a to ve smyslu „A ty chceš co“ „Můžu si objednat?“ „Ne, tebe neznám“ musím podotknout, že vše probíhalo s úsměvem na tváři, v legraci, staršího majitele hospody.

Po vydatné večeri se doslova šplháme po šotolině do prudkého kopce nahoru ke zřícenině hradu Brníčko, ale ta námaha stála za to. Je tady nádherně, výhledy do daleka na zapadající slunce a okolí. Postavíme stany a hrajeme pétanque. Spát jdeme až před 22 hodinou.

Najeto máme přibližně 55 km

Čtvrtek 8. července

V noci máme solidní bouřku, takže ráno je po dešti všude vydatně mokro a cítíme se jako v prádelně. Je prostě dusno. Míříme do Moravičan, a protože už je zase cestou pořádně vedro, tak se jdeme okoupat do místního štěrkáče a pivko k tomu. Odtud odjíždíme do už nám dobře známých Loštic.

Tady jak jinak máme na oběd tvarůžky a pivo. A taky řešíme jeden poobědní Semišův defekt.

Na náměstí se schladíme zmrzlinou a odjíždíme do Vojtěchova. Je to nejhorší úsek cesty. Jeden kopec střídá druhý a k tomu to úmorné vedro. Jsme unaveni, spařeni, žízňiví a Vojtěchov v nedohlednu. Spása u cesty v podobě zmrzliny a aspoň na chvíli stín a oddech.

O půl sedmé večer jsme konečně na místě ve Vojtěchově

U posledního Mohykána.

Tady večeříme a pivem zapijíme horký den. A protože hrozí noční bouřky, domlouváme si také ubytování za 200 Kč na osobu. Konečně sprcha i postel. Komfort pro naše unavená těla. V noci se kolem nás prohání jedna bouřka za druhou, jsme rádi, že jsme pod střechou.

Najeto máme přibližně 47 km

Pátek 9. července

Ráno se probouzíme do trochu zamračeného dne, ale jsme rádi, že aspoň neprší. Odjíždíme v 10 dopoledne a znovu z kopečka do kopečka, není to ale už tak úmorné, jak předešlý den. Máme namířeno do Konic. Cestou ještě potkáváme pár stromů obsypaných třešněmi a tak neodoláme.

V Konicích jdeme do muzea sekyrek a jiných zemědělských nástrojů. Také omrkneme zdejší obřadní síň a galerii s obrazy jedné místní zdravotní sestřičky.

Odjíždíme na oběd k místnímu hřišti a zůstáváme zde až do pozdního odpoledne. Hodně dobrého jídla, hodně dobrého piva a finišujeme pohárem horkých malin. Loučíme se také s Tomem, který má namířeno na návštěvu ke své sestře a pak do Milotic na chalupu.

My míříme do Lhoty u Konice a znovu přes kopečky. Tady se na koňské farmě setkáváme s našim kamarádem Žbrndou a s ním přijíždí opět i Batole, která si už splnila své pracovní povinnosti. Prohlížíme si stáje a krásné koně. Stany máme dovoleno si postavit kousek za stájemi. Také máme možnost si rozdělát oheň a opéct buřty.

Potom chvíli posedíme u piva, někteří jdou spát a zbytek pokračuje v místním koňském výčepu až do pozdních nočních hodin. Hraje se tady na kytary, zpívá a tancuje.

Najeto máme přibližně 20 km

Sobota 10. července

Ráno se nám nad hlavami honí mračna a tak si nejsme jistí, zda přijde nějaká sprška či ne. Žbrndá nás ještě zavede ke svému kamarádovi Pavlovi Ševečkovi, který vyrábí ručně kované nože s Damascénské oceli, říká se jim Damašské nože. Má spoustu a spoustu ocenění z domova i zahraničí.

Ta ocenění si určitě zaslouží, nože nás nadchly, poctivá, přesná, titěrná práce.

Rozhodujeme se co dál a vypadá to na odjezd domů. Vlastík, Lucy a Zdeněk jedou na vlak až do Přerova a Radka, Semiš, Batole a Katka s Pavlem jedou do bližšího Prostějova. Snad se všichni dostaneme domů v pohodě. Průšvih byl ovšem v tom, když Katce při přestupu v Olomouci ujel vlak i s kolem a doklady uvnitř. Naštěstí jí na nádraží pomohla vedoucí vlakového nádraží, zavolala vlakvedoucímu a kolo bylo zachráněno až doma v Hodoníně na nádraží se všim všudy. Ale byly to nervy!

Najeto máme přibližně 27 až 55 km

Celkem bylo na kole najeto od 329 kilometrů až po 370 kilometrů

Tak zase za rok kamarádi....